

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ

...Μιά μικρούλα, μιά αλάμισσα —και τίποτα περισσό-
τερο... Ποῦ γεννήθηκε; Ἀπό ποῦ ἦρθε; Κανείς δὲν θὰ
μπορούσε ν' ἀπαντήση στὰ ἐρωτήματα αὐτά. Κανείς δὲν
ἤξερε τὸ πραγματικό της ὄνομα... Ἦταν μιά ὄρφανή, ἡ
ὁποία προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ ξεγλυστρήσῃ σὰν χέλι ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν, ποῦ εἶχαν ἀπο-
στολῆ νὰ προστατεύουν τὴν παιδικὴ ἡλικία... Ἦταν ἓνα
κορίτσι τοῦ δρόμου ποῦ περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα της στὸ
λιμάνι, καρτερώντας τὴν εὐκαιρία νὰ κλέψῃ μερικές μπα-
νάνες ἀπὸ ἓνα κοφίνι... Ἦταν μιά ἀλήτισσα μὲ ἀχτένι-
στα μαλλιά, μὲ κουρελιασμέ νο φουστανάκι, ἀπλυτὴ καὶ
ἐυπόλητη...

Ἔτσι μᾶς ἐμφανίστηκε ἡ Πωλὲτ Γκοντάρ στοὺς «Σύγχρο-
νους Καιροὺς», τὴν τελευταία ταινία τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν.

Προηγουμένως τὴν εἶδαμε σ' ἓναν ἀσήμαντο ρόλο στὴν
μουσικὴ κωμῶδια «Ρίο Ρίτα» καὶ σὲ διάφορες φάρσες τοῦ
Χόλ Ράτς, τοῦ σκηνοθέτου ποῦ ἀνέδειξε τὸν Χοντρὸ καὶ
τὸν Λιγνὸ. Ὁ Ἔντι Κάντορ τὴν ἀνέδειξε κάπως μὲ τὴν ἀ-
λησμόνητη ταινία του: «Ὁ Κίντ ἀπὸ τὴν Ἰσπανία». Ὡς-
τόσο, ἡ Πωλὲτ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε μιά ἀπὸ τὶς πολλὲς
φιγκυράντ ποῦ περιμένουν στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ
νὰ τοὺς μειδιάσῃ ἡ τύχη. Ἦταν, βέβαια, ὠραία, δροσερὴ
καὶ πεταχτὴ. Ἀλλὰ ποιά θεατρινούλα δὲν εἶνε ὠραία, δρο-
σερὴ καὶ πεταχτὴ στὴν ἀμερικανικὴ κινηματογραφούπολι;

Καὶ χρειάστηκε νὰ τὴν ξεχωρίσῃ ὁ μέγας Τσάρλυ Τσά-
πλιν ἀνάμεσα σ' ἑκατοντάδες συναδέλφων της καὶ νὰ τὴν
κάνῃ πρωταγωνίστρια τῶν «Σύγχρονων Καιρῶν» γιὰ νὰ
προσέξουμε ὅλοι τὴν ἐξαιρε-
τικὴ ἡθοποιία της, τὴν θυ-
μαστὴ τέχνη της.

Μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ
τὴν γνωρίσω, τὴν περασμένη
βδομάδα, στὴ Νέα Ὑόρκη,
κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς γεύ-
ματος ποῦ παρέθεσε ὁ «Σύν-
δεσμος Ἑθνῶν Ἀνταποκρι-
τῶν» στοὺς διασημοτέρους ἡ-
θοποιούς τοῦ ἀμερικανικοῦ
κινηματογράφου. Στὸ γεῦμα
παρευρέθησαν μεταξύ ἄλλων
ὁ Ρουμπὲν Μαμουλιάν, ὁ μέ-
γας Ἀρμένιος σκηνοθέτης,
τοῦ ὁποίου θὰ παραμείνῃ ἀ-
λησμόνητη ἡ δημιουργία «Ἄ-
σμα Ἀσμάτων» μὲ τὴν Μάρ-
λεν Ντῆτριχ, ὁ ἐπίσης πασί-
γνωστος σκηνοθέτης Οὐῶλτερ
Χούστον, ὁ ὁποῖος ἔγινε διά-
σημος σὲ ἡλικία εἰκοσιτριῶν
ἐτῶν, ἡ Ντολορές ντέλ Ρίο
καὶ ὁ Γκάρυ Κούπερ, ἡ Μάε
Γουέστ καὶ ὁ Οὐάλλας Μπῆρ-
ρυ —μὲ δυὸ λόγια ὅλα τὰ ἀ-
στρα ποῦ καταυγάζουν σήμε-
ρα τὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα
τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὴν
συγκέντρωσι αὐτὴ ἔλειπε μο-
νάχα ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν, ὁ
αἰώνιος ἀλήτης, ὁ μισάνθρω-
πος ποιητής, ὁ μεγαλοφυῆς
κλόου ποῦ ἀποφεύγει πάν-
τοτε τὶς πολυπληθεῖς συγκεν-
τρώσεις. Καὶ ὅμως, ὁ Σαρλὼ
ἦταν παρὼν στὴν ἐπιμέλῃ.
Τὸν εἶπαμε στὸ πρόσωπο τῆς
Πωλὲτ Γκοντάρ, τοῦ καλλιτε-
χνικοῦ δημιουργήματός του.

Ἡ Πωλὲτ Γκοντάρ

Ἡ ἀφέλεια τῆς πρωταγωνίστριας αὐτῆς, οἱ ἀνεπιτήδευ-
τοι τρόποι της τὴν ἔκαναν νὰ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες
βεντέτες καὶ μᾶς φανέρωναν συγχρόνως τοὺς λόγους γιὰ
τοὺς ὁποίους ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν τὴν προτίμησε ἀπὸ τόσες
ἄλλες γυναῖκες.

— Ἡ δις Γκοντάρ ἔχει ὅλες τὶς ἀρετὲς ποῦ μὲ συγκι-
νοῦν, εἶπε ὁ Σαρλὼ, ὅταν τὸν συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ
στὰ στούντιο τοῦ Χόλ Ράτς. Ἐχει νειάτα, ζωὴ καὶ, προ-
παντὸς, δροσιὰ. Θὰ τὸ θεωρήσω μεγάλη μου εὐτυχία ἂν
τὴν βοηθήσω ν' ἀναδειχθῇ.

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ διασήμου ἡθοποιῦ καὶ σκηνοθέ-
του πραγματοποιήθηκε μετὰ τὸς «Σύγχρονους Καιροὺς».
Ἐξ ἄλλου, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴ διαπρέψῃ ἡ Πωλὲτ, ἀ-
φοῦ εἶχε δάσκαλο καὶ ὁδηγῆτὴ τὸν Σαρλὼ;...

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος, γιὰ τὸ ὁποῖο σὰς μίλη-
σα παραπάνω, βρῆκα σὲ μιά στιγμή τὴν εὐκαιρία ν' ἀπο-
τείνω στὴν διδα Γκοντάρ μιά ἀδιάκριτη δημοσιογραφικὴ
ἐρώτησι:

— Εἶσθε ἢ δὲν εἶσθε γυναῖκα τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν;

Μιά παρισινὴ κινηματογραφικὴ ἐπιθεώρησις ἀνήγγειλε
πρῶτη πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ὅτι ὁ Σαρλὼ ἔκανε κρυφὰ
τοὺς γάμους του μὲ τὴν Πωλὲτ Γκοντάρ. Τὴν εἶδισι αὐτὴ
δὲν τὴν διέψευσε τὸ καλλιτεχνικὸ ζεῦγος. Ἀπέφυγε, ὅμως,
καὶ νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ. Ἐπανελήφθη, δηλαδὴ, ὅτι ἔγινε
καὶ μὲ τὴν Λίλιαν Χάρβεϋ καὶ τὸν Βίλλυ Φρίτς, οἱ ὁποῖοι
ἦσαν παντρευμένοι δέκα ὀλόκληρα χρόνια χωρὶς νὰ τὸ ξέ-
ρη κανεῖς!

Ὅπως ὅποτε, νόμισα ὅτι
μοῦ παρουσιζόταν ἡ κατάλ-
ληλη εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποσπά-
σω ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς γοητευ-
τικῆς Πωλὲτ μιά κατηγορη-
ματικὴ ἀπάντησι.

Ἄλλοίμονον, ὅμως! Βγῆκα
γελασμένος στὶς ἐλπίδες μου.

Ἡ πρωταγωνίστρια τῶν
«Σύγχρονων Καιρῶν» μοῦ ἔρ-
ριξε ἓνα παράξενο βλέμμα
καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε ἀπαθέ-
στατα:

— Τελευταία κάναμε μαζὺ
μὲ τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν ἓνα
ταξίδι στὴν Ἄνω Ἀνατολή.
Ἐπισκεφτήκαμε καὶ τὸ Μπα-
λί. Πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ μου
πῆγα στὸ μέρος αὐτὸ καὶ ὁ-
μολογῶ ὅτι μοῦ ἄφησε ἐντυ-
πώσεις ἀλησμόνητες. Κατάλα-
βα ἀμέσως γιὰ τὸ Τσάπλιν
ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὸν πα-
ραδείσιο αὐτὸν τόπο, μὴ οἷς
τοῦ μένει λίγος καιρὸς δια-
θέσιμος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι
καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Μπαλί τὸν
ὑπεραγαποῦν. Ἐμαθάν τειὰ
νὰ τὸν θεωροῦν δικὸν τους.
Φανταστήτε: εἶνε ὁ πρῶτος
Εὐρωπαῖος στὸν ὁποῖο ἐπέ-
τρεψαν νὰ κινηματογραφῆσῃ
ὠρισμένες θρησκευτικὲς τελε-
τές των... Ὁ Τσάπλιν «γύρι-
σε» πολλὲς σκηνές ποῦ ἐνθου-
σίασαν τοὺς φίλους του ποῦ
τὶς εἶδαν σὲ μιά δοκιμαστικὴ
προβολή... Καὶ θὰ ξέρετε βέ-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

βια, ότι η Λίλιαν Γκίς και η Γλώρα Σβάνσον δεν ενθουσιάζονται και πολύ εύκολα... 'Ο Τσάπλιν απέδειξε για μία ακόμα φορά ότι είναι μέγας σκηνοθέτης, ο μεγαλύτερος ίσως σκηνοθέτης του κόσμου...»

— Σας ευχαριστώ για τις πολύτιμες αυτές πληροφορίες, είπα στην Πωλέτ. Νά μου επιτρέψετε, όμως, να παρατηρήσω ότι δεν μου άπαντήσατε στην ερώτησή μου...

'Η Πωλέτ με κύτταξε με μάτια δρθάνοιχτα από προσποιητή άπορία:

— Και τί με ρωτήσατε, αγαπητέ κύριε;

— Είσατε ή δεν είσατε ή γυναίκα του Τσάρλυ Τσάπλιν;

'Η Γκοντάρ χαμογέλασε και πάλι και μου έδωσε την έξηξ άπροσδόκητη άπάντησι:

— 'Ο Τσάρλυ Τσάπλιν σκοπεύει να «γυρίση» δυό φιλμ, στα όποια όμως δεν θα παίξει ο ίδιος. Πρωταγωνίστρια και στα δυό θα είμαι εγώ. 'Ενα από τα δυό αυτά φιλμ θα φέρη προσωρινώς τον τίτλο «Παραγωγή άριθ. 6». Συγχρόνως ο Τσάπλι άγόρασε —για πρώτη φορά στη ζωή του— τα δικαιώματα έκμεταλλεύσεως του γνωστού μυθιστορηματος του Μώρραϊ: «'Αντιβασιλεία». Για πρώτη έπίσης φορά δεν θα γράψη ο ίδιος το σενάριο. Την έργασία αυτή την ανέθεσε στον ταγματάρχη Μπούτλεϋ, ως ειδικόν, άφου ή ταινία θα είναι στρατιωτικής ύποθέσεως. Και ή «Παραγωγή άρ. 6» και ή «'Αντιβασιλεία» θα είναι φιλμ παρλάν...»

Με άλλα λόγια, ή Πωλέτ Γκοντάρ τα κατάφερε και πάλι να μη μου άπαντήση στο έρώτημά μου.

Μου έδωσε, όμως, με τις ύπεκφυγές αυτές να καταλάβω ότι ο γάμος της με τον Τσάρλυ Τσάπλιν είναι γεγονός, διότι σε διαφορετική περίπτωση θα έσπευδε να διαφεύση την πληροφορία αυτή. 'Οπωσδήποτε, κατάλαβα ότι δεν είχα τό δικαιώμα να επαναλάβω και για τρίτη φορά την ερώτησή μου.

'Ενώ την άποχαιρετούσα, εξέφρασα την ευχή να την δοϋμε πολύ σύντομα σε καινούργιο φιλμ μαζί με τον Σαρλώ.

— Κι' αυτό θα γίνη με τον καιρό! μου άποκρίθηκε.

Και στα χείλη της άνθισε πάλιν ένα παράξενο, αίνιγματικό χαμόγελο...

ΠΩΛ ΓΚΙΛΣΟΝ

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 14)

τόσο βογγούσε κι' έμούγκριζε, σαν βώδι που τό σφάζουν...

Τέλος μερικοί άποφάσισαν να δώσουν ένα τέλος σ' όλα αυτά.

— Έκοψαν μ' έναν μπαλτά τις ρίζες από τις όποιες κρατιόταν ο Τραχανάς και τον πέταξαν στη θάλασσα.

— Βαφτίζεται ο δοϋλος του Θεού... — άρχισαν να ψέλνουν οί στρατιώτες — στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του 'Αγίου Πνεύματος...

Κι' άφου πήραν φόρα εκείνοι όπου τον κρατούσαν, τον άφησαν ήσυχα και μαλακά στο νερό.

— Στο όνομα του Υιού και του 'Αγίου Πνεύματος. 'Αμήν!

— Το όνομα αυτού;

— Καρχαρίας!

— Νά μας ζήση!

— Γουργούρες, ρεκασμοί, φουήματα φαλαίνης, μπουρμπουλήθρες και στο τέλος σιωπή.

Τον βγάλαν έξω άπαυδισμένον.

Την έπομένη παρουσιάστηκε στην άναφορά.

— Με ξεχριστιανέψανε, κύρ λοχαγέ, με κάνανε 'Οθραίο!... Πάει τό λαδι του νουνου!... Και τώρα, πώς θα πάω εγώ στη μάχη;... Και αν σκοτωθώ;... Τί ψυχή θα παραδώσω άμαρτωλή;...

— Καλά, του είπ' ο λοχαγός, μείνε ήσυχος, σϋ Τραχανά, και θα διορθωθή τό πράγμα!...

— Μου βγάλαν και τ' όνομα τό χριστιανικό Χρήστος, του Χριστού τό όνομα, και με είπαν Ζαχαρία!...

— Σου είπα θα διορθωθή. 'Εσϋ δεν είσαι Καρχαρίας, είσαι Λύκος!

— Οϋτε Νίκος είμαι! Χρήστο με είπεν ο νουνός μ'!

— Καλά, Χρήστο θα σε ποϋμε. Αϋριο θα γράψουμε να ρηθί από κάνα χωριό, έδω κοντά, κανέναν παπάς, να σε ξαναβαφτίση... Και πάλι Χρήστο θα σε ονομάσουμε!...

— Μιά άφορμή, σκέφθηκε ο λοχαγός, να κάνη ένα ακόμα μπάνιο ο Τραχανάς.

'Από την ήμέρα εκείνη ο Τραχανάς ανέβαινε ψηλά, περιμένοντας τον παπά να έρθη.

'Αλλά, αντί να έρθη ο παπάς, ήρθε μία διαταγή να πάη ο λόχος στη γραμμή, στο μέτωπο...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 19)

«Κύργιε διευθυντή,

Πρότον έρχομαι να έρωτήσω περι της καλής σας ήγείας, δεύτερον σας πληροφορώ ότι μου άρεσε πολλί εκείνο που γράφει σήμερα ο κ. Σαντουάν για ένα κινέζο. Τέτοια όρεά πράγματα να διμοσιέσετε συχνά στην έφημερίς σας.

Σας χερετό: ΛΕΝΤΟΥ
χωροφύλαξ

«'Αγαπητέ συνάδελφε,

Θά ήθελα πολύ να μάθω αν έχετε υπογράψει συμβόλαιο με τον κ. Σαντουάν να παραχωρή άποκλειστικά σε σας την συνεργασία του. 'Εν έναντία περιπτώσει, έλπίζω ότι θα του επιτρέψετε να γράφη τακτικά κάτι και για την δική μου επιθεώρησι.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς
ΜΠΥΛΟ

Διευθυντής της «'Επιθεωρήσεως των Δύο Κόσμων»

'Ο Σαντουάν ξαναδιάβασε τα γράμματα αυτά με δσησοβαρότητα τα είχε γράψει. Τα έβαλε κατόπιν σ' έξη φακέλους κι' έγραψε σε όλους την διέυθυνσι:

«Πρός τον Κον Διευθυντήν

της «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως»

'Ε ν τ α υ θ α

"Αφησε τα γράμματα αυτά στο τραπέζι της κουζίνας κι' έπεσε να κοιμηθή, ευχαριστημένος από τον έαυτό του.

Την νύχτα εκείνη, είδε στ' όνειρό του ότι οί διευθυνται όλων των παρισινών έφημερίδων και επιθεωρήσεων μάλλον κι' έπαιζαν γροθιές έξω από τό σπίτι του ποιός να τον πρωτοπάρη συνεργάτη!

Την άλλη μέρα, ο Σαντουάν ζύπνησε άργά, στις δυό από τό μέσημέρι. Φώναξε άμέσως την ύπηρετριά του:

— Τάστειλες τα γράμματα, Βερονίκη;

— Τώρα! 'Από τις όχτώ τό πρωί...

— Λαμπρά. 'Ο διευθυντής μου θα τά έχη λάθει κιόλας.. Πολύ ώραία... Πήγαινε τώρα να μου άγοράσης μία «Φιλολογική Λεοπαρδάλι».

'Υστερ' από λίγο, ο Σαντουάν ξεδίπλωνε την έφημερίδα με χέρια που έτρεμαν από συγκίνησι...

'Αλλ' ω ύπιστοι θεοί!... 'Ω συμφορά ανεπανόρθωτη!... Τό άρθρο του, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, δεν είχε δημοιευτή σε κείνο τό φύλλο!...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια από την σελίδα 33)

λοτιμό του... Θα γινόταν έξω φρενών αν μάθαινε ποτέ την αλήθεια.

— Έβγαλε κατόπιν από ένα συρτάρι μερικά χαρτονομίσματα και τά έδωσε στον Πώλ, λέγοντας:

— Νά, πάρε τα λεπτά που δανείστηκες από τον 'Εθραίο Σαλμόν και που μου τά έδωσες να σου τά φυλάξω. Θα πώ στον πατέρα σου ότι πλήρωσα εγώ τό χρέος σου. Και δταν μου δώση τις 50 χιλιάδες αυτές θα σου πάρω ένα περιφήμο δώρο για τους γάμους σας. Φρόντισε έπίσης, Πώλ, να ξενοικιάσης την γκαρσονιέρα της οδοϋ Ρουσάρ...

Και γυρίζοντας προς την Ρενέ, έπρόσθεσε χαμογελώντας:

—...Στην όποία δεν πάτησε ποτέ τό πόδι της άλλη γυναίκα από μένα... Τί λέτε, παιδιά μου, ώραία δεν τά κατάφερα;

— Θαυμάσια, θεία μου! φώναξε ο Πώλ. Είσαι ή πιό αξιολάτρευτη γυναίκα του κόσμου.

— 'Ε, άνηπούλη μου! Μου φαίνεται ότι κάνεις λάθος! είπε δακρυσμένη από τη χαρά της ή αγαθή κυρία. Σε κάποιαν άλλη μου φαίνεται ότι ταιριάζει τό κομπλιμέντο αυτό...

'Η πιό αξιολάτρευτη γυναίκα του κόσμου είναι για σένα ή αγαπημένη σου Ρενέ... 'Ελάτε, μην κοκκινίζετε, παιδιά μου!... Φιληθήτε...

Και, σπρώχνοντας τον ένα στην άγκαλιά του άλλου, πρόσθεσε:

— 'Η καλύτερη ανταμοιβή μου για ό,τι έκανα θα είναι να σας βλέπω πάντα ευτυχισμένους, όπως τώρα!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ